

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.003/2020/6.szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bacskó Ügyvédi Iroda (Helység3).; ügyintéző dr.Bacskó László ügyvéd) által képviselt **felperes-n** (Helység2,) **felperesnek** Egyéb1 (Helység4, .; ügyintéző: dr. Ifj. Partos László ügyvéd) által képviselt **Kft1.** (Helység1,.) **alperes** ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. szeptember 24-én kelt 7.M.14/2019/18. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes által 20. sorszám alatt előterjesztett és Mf.20.551/2019/3. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A feljegyzett 203.500 (kettőszázháromezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket a felperes köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás:

[1] A felperes 2017. február 20-tól létesített határozatlan idejű munkaviszonyt az alperessel logisztikai vezető munkakörben. A munkaszerződés tartalmazta, hogy a munkaszerződést írásban kell módosítani (14.1.), a munkaviszonyt mind a munkáltató, mind a munkavállaló felmondással megszüntetheti, a felmondási idő 30 nap (14.3.). Az alperes 2018. május 30-i keltezéssel a munkaszerződés módosítására ajánlatot tett a felperes fel, amely szerint a felmondási idő 90 nap (2.2.). A felperes az ajánlatot nem fogadta el. A felperes a jogviszonyát 2018. szeptember 3-án közölt felmondással megszüntette akként, hogy a felmondási idő tekintetében kérte a munkaviszonya munkaszerződés szerinti felmondási idő figyelembe vételét. Az alperes a felperesi munkaviszony fennálltát 2017. február 20-tól 2018. szeptember 30-ig terjedő időszakra igazolta, a munkabérrel és egyéb járandósággal elszámolt. A felperes 2018. októberétől munkát nem végzett az alperes részére.

[2] A felperes ezt követően az alperestől további két havi munkabére megfizetését kérte a 90 napos felmondási időre tekintettel (2018. október 5.). A munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése miatt kártérítés megfizetését kérte, egyezségi ajánlata 4 havi jövedelem megfizetésére vonatkozott (2018. november 14.) keltű levelében 2.544.000 forint távolléti díj és szabadságmegváltás megfizetését kérte, mert az alperes a munkaszerződésben rögzített felmondási időt és nem a munkaszerződés módosításban meghatározott felmondási időt vette figyelembe (2018. december 11.keltű levél).

[3] Az alperes vitatta, hogy a felek között a 90 napos felmondási időre vonatkozó munkaszerződés módosítás létrejött (2018. október 25., november 21. és december 14.keltű levelek), továbbá vitatta a felperesi kártérítési igény jogosságát (2018. november 21.) és arra hivatkozott, hogy ajánlattételi kötöttsége megszűnt, a felperes az ajánlatot nem fogadta el olyan időben, amely rendes körülmények között elvárható lett volna, így az ajánlat nem hatályosult, mert a felperes által aláírt példány nem érkezett meg hozzá (2018. december 14.keltű levél).

[4] A felperes 2018. december 21-én fizetési meghagyás kibocsátását kérte, amely eljárás ellentmondás folytán perré alakult.

A felperes keresete:

[5] A felperes pontosított kereseti kérelmében 2.544.000 forint és 2018. október 1-től járó kamata, valamint költségjegyzék útján előterjesztett, a fizetési meghagyásos eljárással összefüggő költségeit is tartalmazó perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A főkövetelését elsődlegesen a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 148.§-a alapján (63 napra járó összesen) 2.226.000 forint távolléti díj és (6 napra járó összesen) 318.000 forint szabadságmegváltás, másodlagosan az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján kártérítés jogcímén kérte megfizetni. Keresetét az Mt. 58. §-ára, a 80. §-ára, a 82. § (1) bekezdésére, a 152. § (1) bekezdésére, a 169. §-ára, a 286. §-ára és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-ára alapította.

Álláspontja szerint a felek között 2018. május 30-ával a 90 napos felmondási idő vonatkozásában joghatályos munkaszerződés módosítás jött létre. A munkaszerződés módosítását az alperes kezdeményezte. Az alperes részéről már aláírt módosítást 2018. június első hetében aláírta és átadta Tanú 1 HR vezetőnek és ez alapján a jogviszonya 2018. november 30-ig állt fenn. Erre tekintettel a munkavégzés hiányában távolléti díj illeti meg és a jogviszony időtartamára tekintettel további szabadságmegváltás. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a fenti felmondási idő letelte előtt szüntette meg a jogviszonyt, amivel kárt okozott, melyet köteles megtéríteni.

Az alperes ellenkérelme:

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte a költségjegyzék útján előterjesztett perköltsége megfizetésével. Hivatkozott a Ptk. 6:5. § (2) bekezdésére, a 6:64. § (1) bekezdésére, a 6:65.§ (2) bekezdésére. Előadta, hogy a felek között a munkaszerződés módosítás nem jött létre, mert a felperes által aláírt példány nincs a birtokában, az alatt az időszak alatt, amely alatt joggal várhatta az ajánlati kötöttség alapján, hogy a felperes azt elfogadja, nem írta alá és nem juttatta vissza részére. Hivatkozott arra is, hogy Tanú 1 HR vezető többszöri rákérdezése ellenére sem adta át a felperes az aláírt példányt. Megjegyezte, hogy a felperes kérte az alperesi bérszámfejtőtől (bérszámfejtő), hogy a jogviszonyát ne 2018. október 3-ával, hanem 2018. szeptember 30-ával szüntesse meg az alperes. Előadta, hogy Tanú 2 (termelési vezető) részére a felperes maga jelezte, hogy a munkaszerződés módosítást nem írta alá, ezért október hónapban ő már nem lesz itt, az alperes részére munkát nem végez.

Az elsőfokú bíróság ítélete:

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest 100.000 forint perköltség megfizetésére és 152.640 forint illeték viselésére, továbbá 16.000 forint állam által előlegezett költségnek a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatala részére történő megfizetésére azzal, hogy 14.224 forint állam által előlegezett költség az állam terhén marad. Kifejtette, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) 263.§ (1) bekezdése alapján a bíróság alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve. A Pp. 265.§ (1) bekezdése értelmében a bizonyítási érdek a felperest terhelte, mert ő hivatkozott igénye jogalapjaként a munkaszerződés módosításban foglaltakra, így neki kellett bizonyítania, hogy a felek között a munkaszerződés módosítás létrejött. A bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ő viseli. A felperes személyes meghallgatásán túl az alperes tanúbizonyítási indítványt tett. Tanú 1 tanú alátámasztotta alperes tényállítását, amely szerint több alkalommal kérte a felperestől az aláírt munkaszerződés módosítást, de a felperes azt részére nem adta át. Tanú 2 tanú szintén alátámasztotta az alperes állítását, mely szerint ugyanúgy, ahogy felperes, ő is az alperes által már előzetesen aláírt munkaszerződés módosítást kapta meg a HR vezetőtől azzal, hogy írja azt alá. Vallotta, hogy a felperes szeptember utolsó hetében arról tájékoztatta, hogy a jogviszonya megszűnik, ezért a munkaszerződés módosítást nem írta alá és ezért októbertől a szekvenciázásban már nem vesz részt.

[8] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem tudta bizonyítani a munkaszerződés módosításának aláírását és azt, hogy azt az alperes részére

visszajuttatta. Ezért a bizonyítás sikertelenségének következményeit viselni köteles. Ezzel nem ellentétes és nem támasztja alá a felperesi állítást az, hogy a felperes birtokában van mindkét fél által aláírt munkaszerződés módosítás. Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy az ajánlati kötöttséggel kapcsolatos okfejtés irreleváns, mert a felperes részéről nem nyert igazolást az elfogadó jognyilatkozat létrejötte, továbbá a kereseti kérelem megalapozottságát nem érintette a bérszámfejtő tanúkenti kihallgatása alperes indítványára arra vonatkozóan, hogy a felperes maga kérte, hogy szeptember 30-án záruljon a jogviszonya. A jogalap hiányában sem elmaradt távolléti díj, sem szabadságmegváltás nem illeti meg a felperest, míg az alperesnek nem volt jogellenes magatartása a jogviszony megszűnése körében, ezért kártérítésre sem köteles. Az elsőfokú bíróság megjegyezte azt is, hogy önmagában a felmondási idő tartamának téves megállapítása a jogviszony megszüntetését nem teszi jogellenessé.

A felperes fellebbezése:

[9] A felperes a törvényes határidőben előterjesztett fellebbezésében a Pp. 383. § (2) bekezdése, a 369. § (3) bekezdés *a)* és *c)* pontjai, a Pp. 279. § (1) bekezdése és a 265. § (1) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását kérte az első- és a másodfokú perköltsége megfizetéses mellett. Jogszabálysértésként az Mt. 58.§-ában foglalt rendelkezések megsértésére, valamint a BH.2007.8.271. eseti döntésben foglaltakra hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, a bizonyítási teherre vonatkozó szabályt jogszabályellenesen megfordította, így nem megfelelően alkalmazta és a bizonyítékokból helytelen következtetéseket vont le. Kifejtette, hogy a munkaszerződés módosításán mindkét fél aláírása szerepel, erre tekintettel alperesnek kell bizonyítania, hogy nem jött létre, az csupán egyoldalú ajánlattétel volt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme:

[10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását a bizonyítékok helyes értékelése alapján perköltsége megfizetése mellett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 522. §-a, a 265. § (1) bekezdése és a 263. § (1) bekezdése szerint hozta meg a jogszerű döntését. Álláspontja szerint a munkaszerződés módosítás nem tartozik abba az okirati körbe, ahol a munkaügyi perben a munkáltatónak kell annak tartalmát bizonyítania. Kifejtette, hogy nincs a bizonyítékok között sorrend. Az eljárásban nem csak egy bizonyíték, a munkaszerződés módosítás került értékelésre, hanem a tanúvallomások is, amelyek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:64. § (1) bekezdése szerint a munkaszerződés módosítása nem jött létre.

[11] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozatlan.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezéssel támadott ítélet száma, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezése vagy része, határozott kérelem arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt

rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkör, az alapul szolgáló indokok kifejtésével, az anyagi vagy eljárási jogszabálysértés, jogszabályhely megjelölésével, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét erre irányuló fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból gyakorolja az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó esetekben: a megszüntetés oka fennáll, az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn, vagy az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan. A fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést észlelése esetén a tudomásra hozást követően, a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe. Amennyiben az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés az érintett kérdéshez kapcsolódóan nem volt megfelelő, annak tudomásra hozását követően a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe.

[13] Figyelemmel arra, hogy az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó eset, eljárási szabálysértés, valamint anyagi pervezetés nem megfelelése nem merült fel, a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* és *c)* pontjaira tekintettel.

[14] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a jogi érvelés, az anyagi jogszabályok alkalmazása a jogszabályoknak megfelelő volt.

[15] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a perbeli esetben a felperesi hivatkozásra tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy a felek között a munkaszerződést követően a felmondási idő vonatkozásában a munkaszerződés módosítására vonatkozó alperesi ajánlat elfogadásra került, azaz a módosítás érvényesen létrejött. A Pp. 265. § (1) bekezdése, a 263. § (1) bekezdése és az 522. §-a tartalmazza a bizonyítási érdeket és a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a munkáltatónak kell a munkáltató működési körében keletkezett okiratok tartalmát bizonyítania, a munkaszerződés módosítás tartalmát azért nem kellett bizonyítani, mert alperes arra hivatkozott, hogy nincs ilyen okirat. Jelen esetben a munkaszerződés módosítás joghatályos létrejöttére a felperes hivatkozott, bizonyítékként csatolta a mindkét fél által aláírt példányt.

[16] A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:65. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján, ha az ajánlattevő az ajánlatelfogadás kötöttségének idejét nem határozza meg, az ajánlati kötöttség megszűnik távollevők között tett ajánlat esetén annak az időnek az elteltével, amelyen belül az ajánlattevő - az ajánlatban megjelölt szolgáltatás jellegére és az ajánlat megtételének módjára tekintettel - a válasz megérkezését rendes körülmények között várhatta. A Ptk. 6:66. §-a és 6:70. § (1) bekezdése kimondja, hogy írásbeli alakhoz kötött szerződés megkötésére ajánlatot és elfogadó nyilatkozatot írásban lehet tenni. Mindezek alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a munkaszerződés módosítására vonatkozó alperesi ajánlatot aláírta és az elfogadás tényét közölte az alperessel a rendes körülmények között várható időn belül. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg,

hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás során a felperes nem tudta minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az ajánlat elfogadásáról az ajánlattevőt tájékoztatta, így a várható időn belülség már nem volt vizsgálható.

[17] Az alperesnek kellett azt bizonyítania, hogy ez csupán ajánlat volt a részéről, azt a felperes nem fogadta el (aláírt példányt részére nem adta át). Figyelemmel arra, hogy nemleges tény nem lehet bizonyítani, így az elsőfokú bíróság helyesen telepítette a bizonyítási terhet a felperesre a munkaszerződés módosítás joghatályos létrejöttével összefüggésben.

[18] A másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a nemleges bizonyítás lehetetlensége miatt az elsőfokú bíróság által megállapított bizonyítási eljárás megváltoztatására és a felperesi okirati bizonyítási indítványon túli bizonyítási hiányában a tényállás módosítására. Önmagában az aláírt munkaszerződés módosítás - az alperesi vitatására és annak bizonyítottságára figyelemmel - nem eredményezte minden kétséget kizáróan a felperes állításának elfogadhatóságát, így a bizonyítatlanság sikertelenségének következményeit a felperes köteles viselni az Mt. 58. §-ában és a 44. §-ában előírtakra is figyelemmel. A felperes alaptalanul hivatkozott a BH.2007.271. számú eseti döntésre is. Az eseti döntés kimondja, hogy az ajánlati kötöttségre vonatkozó szabályok alapján kell vizsgálni, hogy a munkáltató a munkaszerződés módosítására vonatkozó ajánlatára irányuló választ milyen határidőn belül várhatta. Figyelemmel arra, hogy az alperes bizonyította, hogy a jogviszony megszüntetéséig, így a 2018. szeptember 3-án kelt munkavállalói felmondás közléséig a felperes a munkaszerződés módosítást nem írta alá, azt aláírva részére nem adta át, így az elvárható ajánlati kötöttségi idő legkésőbb ekkor lejárt.

[19] A bíróság megjegyzi, hogy a felperes 2018. szeptember 3-án kelt munkavállalói felmondásában maga kérte, hogy munkaviszonyát a munkaszerződés és nem a munkaszerződés módosítás szerinti felmondási idő leteltével tekintse megszűntnek az alperes. Ezt a ténytet a felek nem vitatták, a felperes erre vonatkozóan tényeloadást nem tett. (Mfv.I.10.828/2011/5.) Figyelemmel arra, hogy a munkaszerződések, és azok módosításai is egyedi szerződéseknek minősülnek, így jogilag nem volt releváns az a körülmény, hogy az alperes más vezető beosztású munkavállalója a munkaszerződés módosítást elfogadta, mert az nem támasztja alá felperes és alperes közötti munkaszerződés módosítás létrejöttét.

[20] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes megalapozatlanul hivatkozott a bizonyítási érdek körében a bizonyítási szabályok megfordítására, az elsőfokú bíróság helytelen értékelésére és következtetésére. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezést a 74/2020./III.31./Korm.rendelet 29.§., a 2020. LVIII.tv. 143.§./1/ bekezdése és a Pp. 376. §-ában foglaltak alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 383. § (5) bekezdése, a 81. § (5) bekezdése, a 82. § (1)—(3) bekezdései, a 83. § (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1)

bekezdése, (2) bekezdés *a)* pontja és (5) bekezdése alapján kötelezte az alperesi ügyvédi munkadíjból álló perköltség viselésére a becsatolt díjfelszámítás szerint. A Pp. 383. § (6) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése értelmében rendelkezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés második fordulata és a 46. § (1) bekezdése alapján megállapított összegű feljegyzett fellebbezési illeték megfizetéséről a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. (2) bekezdése alapján és a Pp. 525. § (1) és (3) bekezdései szerint munkavállalói költségkedvezményre nem jogosult.

[23] Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések hiánya zárja ki.

Győr, 2020. augusztus 25.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr.Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró